

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (девети състав)

11 декември 2019 година *

„Преюдициално запитване — Електронни съобщителни мрежи и услуги — Директива 2002/21/ЕО (Рамкова директива) — Член 2, буква м) — Предоставяне на електронна съобщителна мрежа — Понятие — Директива 2002/22/ЕО (Директива за универсалната услуга) — Член 31, параграф 1 — Задължение за пренос на определени радио- или телевизионни канали — Оператор, който предлага пакет от канали по сателит — Разумни задължения за пренос — Условия — Член 56 ДФЕС — Пропорционалност“

По дело C-87/19

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Върховен административен съд, Литва) с акт от 23 януари 2019 г., постъпил в Съда на 7 февруари 2019 г., в рамките на производство по дело

TV Play Baltic AS

срещу

Lietuvos radijo ir televizijos komisija,

в присъствието на:

Lietuvos nacionalinis radijas ir televizija VšĮ,

СЪДЪТ (девети състав),

състоящ се от: M. Vilaras (докладчик), председател на четвърти състав, изпълняващ функцията на председател на девети състав, K. Jürimäe и N. Piçarra, съдии,

генерален адвокат: G. Pitruzzella,

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

като има предвид становищата, представени:

- за TV Play Baltic AS, от L. Darulienė, advokatė, както и от R. Gediminskaitė и I. Barauskienė,
- за литовското правителство, от R. Dzikovič, K. Dieninis и K. Juodelytė, в качеството на представители,

* Език на производството: литовски.

- за френското правителство, от А.-L. Desjonquères и R. Coesme, в качеството на представители,
- за Европейската комисия, от S. L. Kaléda и L. Nicolae, в качеството на представители,

предвид решението, взето след изслушване на генералния адвокат, делото да бъде разгледано без представяне на заключение,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася основно до тълкуването на член 2, буква м) от Директива 2002/21/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги (Рамкова директива) (ОВ L 108, 2002 г., стр. 33; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 195, наричана по-нататък „Рамковата директива“) и на член 31, параграф 1 от Директива 2002/22/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно универсалната услуга и правата на потребителите във връзка с електронните съобщителни мрежи и услуги (Директива за универсалната услуга) (ОВ L 108, 2002 г., стр. 51; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 213), изменена с Директива 2009/136/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 година за изменение на Директива 2002/22/ЕО относно универсалната услуга и правата на потребителите във връзка с електронните съобщителни мрежи и услуги, Директива 2002/58/ЕО относно обработката на лични данни и защита на правото на неприкосновеност на личния живот в сектора на електронните комуникации и Регламент (ЕО) № 2006/2004 за сътрудничество между националните органи, отговорни за прилагане на законодателството за защита на потребителите (ОВ L 337, 2009 г., стр. 11, наричана по-нататък „Директивата за универсалната услуга“).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между TV Play Baltic AS (по-рано Viasat AS) и Lietuvos gavizijos komisija (Литовска комисия за радио и телевизия, наричана по-нататък „LRTK“) по повод отхвърляне от страна на последната на искането на Viasat да бъде освободено от задължението да препредава телевизионния канал LRT Kultūra.

Правна уредба

Правото на Съюза

- 3 Член 2 от Рамковата директива, озаглавен „Определения“, гласи в точка м):
„предоставяне на електронна съобщителна мрежа“ означава създаването, оперирането, контрола или осигуряването на достъп до такава мрежа“.
- 4 Съображения 43—45 от Директивата за универсалната услуга гласят:
„(43) В момента държавите членки налагат известни задължения за пренос върху мрежите за излъчване на радио или телевизионен сигнал за обществото. Държавите членки следва да бъдат в състояние да установят пропорционални задължения за предприятията под тяхна юрисдикция в интерес на законните интереси на обществената политика, но такива задължения следва да се налагат, само когато са необходими за постигането на цели от общ интерес, които се определят от държавите членки в съответствие със законодателството на [Съюза], и когато са пропорционални, прозрачни и подлежащи на

периодично преразглеждане. Налаганите от държавите членки задължения за пренос следва да бъдат разумни, т.е. пропорционални и прозрачни с оглед на ясно определените цели от общ интерес и при необходимост могат да предполагат пропорционално възнаграждение. Задълженията за пренос могат да включват преноса на услуги, насочени конкретно към осигуряването на подходящ достъп за потребители-инвалиди.

- (44) Мрежите, използвани за разпространение на радио или телевизионен сигнал за гражданите включват кабелни, сателитни и наземни предавателни мрежи. Те могат също така да включват и други мрежи, доколкото значителен брой крайни потребители използват такива мрежи като основно средство за получаване на радио и телевизионен сигнал.
- (45) Услугите, които предоставят съдържание, като например предложения за продажба на пакети звуково или телевизионно предавано съдържание, не са обхванати от общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги. На доставчиците на такива услуги не следва да се налагат задължения за предоставяне на универсална услуга по отношение на тези дейности. Настоящата директива не накърнява мерките, взети на национално ниво в съответствие със законодателството на [Съюза], по отношение на тези услуги“.
- 5 Член 31 от Директивата за универсалната услуга, озаглавен „Задължения за „наложителен пренос“, гласи следното:

„1. Държавите членки може да налагат разумни задължения за пренос на определени радио и телевизионни канали и допълващи ги услуги, особено услуги за достъп, целящи предоставяне на подходящ достъп за крайни ползватели с увреждания, върху попадащи под тяхната юрисдикция предприятия, които предоставят електронни съобщителни мрежи за разпространение на радио или телевизионни канали на обществото, когато значителен брой крайни ползватели на такива мрежи ги използват като основно средство за получаване на радио и телевизионни канали. Такива задължения се налагат само когато са необходими за постигането на цели от общ интерес, както те са ясно определени от всяка държава членка, и са пропорционални и прозрачни.

[...]“.

Литовското право

- 6 Член 33, параграфи 5—7 от Lietuvos Respublikos visuomenės informavimo įstatymas (Литовски закон за предоставяне на информация на обществеността, наричан по-нататък „Законът за предоставяне на информация“), изменен със Закон № XII-1731 от 21 май 2015 г., предвижда:

„5. Операторите, които предоставят в Литва услуги за препредаване на телевизионни програми, както и други лица, които предоставят на литовските потребители услуги за разпространение в интернет на телевизионни канали и/или телевизионни предавания, са длъжни да препредават и разпространяват в интернет всички национални телевизионни канали на Lietuvos nacionalinis radijas ir televizija, които не са кодирани.

6. Lietuvos ravizijos komisija [Литовската комисия за радио и телевизия] може да реши да освободи от задължението за препредаване или за разпространяване в интернет на националните телевизионни канали на Lietuvos nacionalinis radijas ir televizija, които не са кодирани, ако това решение не ограничава възможностите на потребителя да гледа тези канали с единствените технически средства, с които разполага.

7. Препредаването и/или задължителното онлайн разпространяване на телевизионни програми не води до извършването на плащания между радиоразпространителите, операторите, които препредават, и другите оператори, които предоставят на литовските потребители услуги за разпространение в интернет на телевизионни канали и/или предавания“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 7 TV Play Baltic е дружество, установено в Естония, което разпространява платени пакети от телевизионни канали в Литва посредством сателитна мрежа, принадлежаща на трето лице, на което плаща възнаграждение за тази цел.
- 8 След като Законът за предоставяне на информация е изменен през 2015 г., дейностите на жалбоподателя в главното производство се приравняват на дейности за препредаване на телевизионни програми, като в съответствие с член 33, параграф 5 от този закон той е длъжен да препредава каналите на Lietuvos nacionalinis radijas ir televizija VŠĮ (наричано по-нататък „LRT“), сред които е каналът LRT Kultūra.
- 9 Жалбоподателят в главното производство иска от LRTK да бъде освободен от задължението за пренос на този канал.
- 10 След като искането му да бъде освободен от това задължение, е отхвърлено, жалбоподателят в главното производство подава жалба за отмяна на решението, с което то е отхвърлено, пред Vilniaus apygardos administracinis teismas (Окръжен административен съд, Вилнюс, Литва).
- 11 С решение от 4 януари 2017 г. по-специално тази юрисдикция потвърждава задължението на жалбоподателя в главното производство да препредава посочения канал.
- 12 Сезиран с въззивна жалба, Lietuvos vyriausioji administracinis teismas (Върховен административен съд, Литва) има съмнения относно тълкуването, което трябва да се даде на правото на Съюза, и по-специално на член 56 ДФЕС, както и на Рамковата директива и на Директивата за универсалната услуга.
- 13 Най-напред запитващата юрисдикция уточнява, че задължението за препредаване, предвидено в член 33, параграф 5 от Закона за предоставяне на информация, изменен със Закон № XII-1731 от 21 май 2015 г., не е подчинено на нито едно условие и че тази разпоредба транспонира в литовското право член 31 от Директивата за универсалната услуга.
- 14 На първо място, тази юрисдикция поставя въпроса дали дейностите на жалбоподателя в главното производство трябва да се приемат за „предоставяне на електронна съобщителна мрежа“ по смисъла на член 2, буква м) от Рамковата директива и на член 31 от Директивата за универсалната услуга. В това отношение тя отбелязва, че той препредава телевизионни канали, като използва срещу заплащане комуникационна инфраструктура, принадлежаща на други икономически оператори.
- 15 Посочената юрисдикция отбелязва обаче, че определени ресурси на тази инфраструктура се използват изключително за изпращане на сигналите, предавани от жалбоподателя в главното производство, и че той може да се приеме за мрежов оператор по смисъла на Директива 2002/19/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно достъпа до електронни съобщителни мрежи и тяхната инфраструктура и взаимосвързаността между тях (Директива за достъпа) (ОВ L 108, 2002 г., стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 169), изменена с Директива 2009/140/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 г. (ОВ L 337, 2009 г., стр. 37).

- 16 На второ място, запитващата юрисдикция смята, че ако дейностите на жалбоподателя в главното производство не попадат в обхвата на понятието за предоставяне на електронна съобщителна мрежа, следва да се определи дали дадена държава членка може да наложи задължения за пренос на икономически оператори, различни от посочените в член 31 от Директивата за универсалната услуга. Според нея дейностите на жалбоподателя в главното производство могат да се приемат за електронни съобщителни услуги, попадащи в приложното поле на Рамковата директива и на Директивата за универсалната услуга. Тя обаче не изключва възможността тези дейности да се разглеждат като услуга за предоставяне на съдържание, по отношение на която не се прилагат задълженията за предоставяне на универсална услуга, предвидени в последната директива.
- 17 На трето място, запитващата юрисдикция поставя въпроса за тълкуването на изискването по член 31, параграф 1 от Директивата за универсалната услуга, според което задължение за пренос може да се наложи само когато значителен брой крайни ползватели използват въпросната мрежа като основно средство за получаване на радио- и телевизионни канали. Тя отбелязва, че макар това изискване да не се прилага за предприятията, които не попадат в приложното поле на тази разпоредба, литовският законодател осигурява еднакво третиране на всички оператори, които препредават, с оглед на това задължение.
- 18 На четвърто място, запитващата юрисдикция отбелязва, че задължението за пренос ограничава свободното предоставяне на услуги по член 56 ДФЕС. Според нея, ако подобно ограничение може да бъде обосновано с императивни съображения от обществен интерес, свързан с културната политика, това задължение трябва да бъде пропорционално и необходимо за постигане на преследваните цели. Запитващата юрисдикция поставя обаче въпроса дали възможността самото LRT да разпространява LRT Kultūra по същата сателитна мрежа като използваната от клиентите на жалбоподателя в главното производство, е релевантна в това отношение, тъй като LRT разпространява друг безплатен канал по същия сателит като използвания от жалбоподателя в главното производство. Тя поставя също въпрос във връзка с факта, че този канал се разпространява чрез наземна телевизионна мрежа и че част от съдържанието му е достъпна безплатно в интернет.
- 19 При тези условия Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Върховен административен съд, Литва) решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:
- „1) Следва ли член 2, буква м) от [Рамковата директива] да се тълкува в смисъл, че „предоставяне на електронна съобщителна мрежа“ не обхваща дейностите по повторно излъчване на телевизионни програми чрез спътникови мрежи, собственост на трети лица, като извършваните от жалбоподателя [в главното производство]?
- 2) Следва ли член 31, параграф 1 от [Директивата за универсалната услуга] да се тълкува в смисъл, че не допуска държавите членки да налагат задължение за „наложителен пренос“ (за излъчване на телевизионен канал чрез спътникови мрежи, собственост на трети лица, и за предоставяне на достъп до това излъчване на крайните ползватели) на икономическите оператори като жалбоподателя [в главното производство], които: [първо,] излъчват телевизионен канал, защитен от система за условен достъп през спътникови мрежи, притежавани от трети лица, като за целта приемат сигнали от телевизионни програми (канал), излъчвани по това време, конвертират ги, кодират ги и ги препращат към изкуствен сателит на Земята, от който те непрекъснато се предават обратно към Земята, и [второ,] предлагат пакети от телевизионни канали на клиенти, като за целта предоставят достъп до защитеното телевизионно предаване (или до част от него) чрез устройства за условен достъп срещу възнаграждение?

- 3) Следва ли член 31, параграф 1 от [Директивата за универсалната услуга] да се тълкува в смисъл, че за целите на прилагане на тази разпоредба, следва да се приеме, че значителен брой крайни ползватели не използват електронни съобщителни мрежи (в конкретния случай сателитна телевизионна мрежа) като основен източник (средство) за получаване на телевизионни предавания, когато тези мрежи се използват като основен източник (средство) от само около 6 % от всички крайни ползватели (в конкретния случай, домакинства)?
- 4) Следва ли при анализа дали приложението на член 31, параграф 1 от [Директивата за универсалната услуга] е обосновано, да се вземат предвид интернет потребителите, които могат безплатно да гледат въпросните телевизионни програми (или част от тях) на живо онлайн?
- 5) Следва ли член 56 от Договора за функционирането на Европейския съюз да се тълкува като забраняващ на държавите членки да налагат задължение за икономическите оператори, като жалбоподателя [в главното производство], да излъчват повторно телевизионен канал по електронни съобщителни мрежи безплатно, когато операторът, в полза на когото е предвидено това задължение, е напълно способен самият той да излъчва тези телевизионни канали чрез същата мрежа със свои собствени средства?
- 6) Следва ли член 56 от Договора за функционирането на Европейския съюз да се тълкува като забраняващ на държавите членки да налагат задължение за икономическите оператори, като жалбоподателя [в главното производство], да излъчват повторно телевизионен канал по електронни съобщителни мрежи безплатно, когато това задължение би обхванало само около 6 % от всички домакинства, като тези домакинства имат възможността да гледат телевизионния канал чрез мрежата за наземно разпространение или интернет?“.

По преюдициалните въпроси

По първия въпрос

- 20 С първия си въпрос запитващата юрисдикция иска да се установи дали дейност по препредаване на телевизионни програми посредством сателитни мрежи, принадлежащи на трети лица, попада в обхвата на понятието „предоставяне на електронна съобщителна мрежа“ по смисъла на член 2, буква м) от Рамковата директива.
- 21 Следва да се посочи, че според Съда предприятие, което просто предлага гледане на телевизионни програми пряко и чрез стрийминг по интернет, не предоставя електронна съобщителна мрежа, но за сметка на това предлага достъп до съдържанието на аудио-визуални услуги, предоставяни чрез електронни съобщителни мрежи (вж. в този смисъл решение от 13 декември 2018 г., France Télévisions, C-298/17, EU:C:2018:1017, т. 18 и 19).
- 22 Положението на предприятие, което подобно на жалбоподателя в главното производство препредава телевизионни канали по сателит, обаче не се различава от положението на предприятие, което разпространява такива канали по интернет, в смисъл че подобно на последното предоставя достъп до съдържанието на аудио-визуални услуги, предоставяни чрез електронни съобщителни мрежи, в конкретния случай чрез сателитна мрежа.
- 23 Ако обаче запитващата юрисдикция иска да се установи дали има възможност посочената в главното производство дейност да се разглежда като състояща се в предоставяне на електронна съобщителна мрежа, тъй като някои ресурси на сателитната инфраструктура са използвани изключително за изпращане на сигналите, предавани от жалбоподателя в главното производство, безспорно е, че последният не изпълнява нито една от задачите, осигурявани от

предоставящия електронна съобщителна мрежа по смисъла на член 2, буква м) от Рамковата директива, а именно да отговаря за създаването, оперирането, контрола или осигуряването на достъп до такава мрежа.

- 24 С оглед на всички изложени по-горе съображения на първия въпрос следва да се отговори, че член 2, буква м) от Рамковата директива трябва да се тълкува в смисъл, че дейност по препредаване на телевизионни програми посредством сателитни мрежи, принадлежащи на трети лица, не попада в обхвата на понятието „предоставяне на електронна съобщителна мрежа“ по смисъла на тази разпоредба.

По втория въпрос

- 25 С втория си въпрос по същество запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 31, параграф 1 от Директивата за универсалната услуга допуска държавите членки да налагат задължение за пренос на телевизионна програма на предприятия, които препредават чрез сателитни мрежи, принадлежащи на трети лица, телевизионни програми, защитени със система за условен достъп, и предлагат на клиентите си пакети от телевизионни програми.
- 26 Следва да се припомни, че според Съда директивите, които са част от общата регулаторна рамка, сред които са Рамковата директива и Директивата за универсалната услуга, не засягат мерките, предприети на национално ниво в съответствие със законодателството на Съюза, за да се постигнат цели от общ интерес, и по-специално свързани с регулирането на съдържанието и с аудио-визуалната политика, като тази обща рамка не обхваща съдържанието на услугите, предоставяни по електронни съобщителни мрежи (вж. в този смисъл решение от 13 декември 2018 г., France Télévisions, C-298/17, EU:C:2018:1017, т. 25 и 26).
- 27 В резултат на това Съдът приема, че Директивата за универсалната услуга оставя възможност на държавите членки да налагат задължения за пренос извън тези по член 31, параграф 1 от нея, включително в тежест на предприятия, които, без да предоставят електронни съобщителни мрежи, предлагат гледане на телевизионни програми пряко и чрез стрийминг по интернет (решение от 13 декември 2018 г., France Télévisions, C-298/17, EU:C:2018:1017, т. 27).
- 28 Също както дейността, разглеждана по делото, по което е постановено това решение, дейност по препредаване посредством сателитна мрежа на телевизионни програми, защитени със система за условен достъп, се състои в осигуряването на достъп до телевизионно съдържание.
- 29 От нито един от материалите по делото, с които разполага Съдът, не следва, че дейност по пренос на телевизионно съдържание следва да се преценява по различен начин от гледна точка на член 31, параграф 1 от Директивата за универсалната услуга в зависимост от това дали се упражнява чрез сателит, или по интернет.
- 30 Ето защо на втория въпрос следва да се отговори, че член 31, параграф 1 от Директивата за универсалната услуга трябва да се тълкува в смисъл, че допуска държавите членки да налагат задължение за пренос на телевизионна програма на предприятия, които препредават чрез сателитни мрежи, принадлежащи на трети лица, телевизионни програми, защитени със система за условен достъп, и предлагат на клиентите си пакети от телевизионни програми.

По третия и четвъртия въпрос

- 31 Предвид отговорите, дадени на първия и втория въпрос, не е необходимо да се отговаря на третия и четвъртия въпрос.

По петия и шестия въпрос

- 32 С петия и шестия въпрос по същество запитващата юрисдикция иска да се установи дали член 56 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска държавите членки да налагат задължение за безплатен пренос на телевизионен канал на предприятия, които препредават чрез сателитни мрежи, принадлежащи на трети лица, телевизионни програми, защитени със система за условен достъп, и предлагат на клиентите си пакети от телевизионни програми, при положение че, от една страна, радиоразпространителят, в полза на когото това задължение е наложено, има възможност да разпространява сам, за своя сметка, съответния канал по същата мрежа, а от друга страна, посоченото задължение позволява да се достигнат само около 6 % от всички домакинства, като те имат възможността да гледат този канал, използвайки наземната мрежа за радиоразпространение или интернет.
- 33 Най-напред следва да се констатира, че правото на Съюза не е осъществило пълна хармонизация в сектора на електронните съобщителни услуги и следователно разглежданата в главното производство уредба трябва да се прецени с оглед на член 56 ДФЕС, доколкото се отнася до аспекти, които не са включени по-специално в Рамковата директива и в Директивата за универсалната услуга (вж. в този смисъл решение от 30 април 2014 г., UPC DTH, C-475/12, EU:C:2014:285, т. 70).
- 34 Съгласно постоянната практика на Съда предаването на телевизионни съобщения, в това число посредством разпространение на телевизионен сигнал, само по себе си представлява предоставяне на услуги по смисъла на член 56 ДФЕС (решение от 13 декември 2007 г., United Pan-Europe Communications Belgium и др., C-250/06, EU:C:2007:783, т. 28 и цитираната съдебна практика).
- 35 По отношение на въпроса дали национална правна уредба като разглежданата в главното производство съдържа ограничение, забранено на основание член 56 ДФЕС, следва да се припомни, че съгласно съдебната практика свободното предоставяне на услуги изисква премахването по отношение на установените в друга държава членка доставчици на услуги не само на всяка дискриминация, основана на тяхното гражданство, но и на всяко ограничение, дори то да се прилага, без да се прави разлика между национални доставчици и доставчици от други държави членки, когато това ограничение може да доведе до забрана, затрудняване или по-слаба привлекателност на дейността на доставчик, установен в друга държава членка, в която той законно предлага аналогични услуги (решение от 13 декември 2007 г., United Pan-Europe Communications Belgium и др., C-250/06, EU:C:2007:783, т. 29 и цитираната съдебна практика).
- 36 Следва да се констатира, че като налага задължение за пренос на някои телевизионни програми на LRT на предприятията, които независимо от мястото им на установяване препредават телевизионни програми по сателит, насочени към литовските телевизионни зрители, разглежданата в главното производство национална уредба въвежда ограничение на свободното предоставяне на услуги по смисъла на член 56 ДФЕС.
- 37 Съгласно съдебната практика подобно ограничение на гарантирана от ДФЕС основна свобода може да бъде обосновано, доколкото отговаря на императивни съображения от обществен интерес, стига да бъде в състояние да гарантира осъществяване на преследваната цел и да не надхвърля необходимото за постигането ѝ (решение от 13 декември 2007 г., United Pan-Europe Communications Belgium и др., C-250/06, EU:C:2007:783, т. 39 и цитираната съдебна практика).
- 38 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда културната политика може да представлява императивно съображение от обществен интерес, оправдаващо ограничение на свободното предоставяне на услуги. Всъщност запазването на плурализма, което тази политика се стреми да гарантира, е свързано със свободата на словото, закрияна от

член 10 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г., като тази свобода е сред основните права, гарантирани от правния ред на Съюза, по-специално от член 11 от Хартата на основните права на Европейския съюз (вж. в този смисъл решение от 13 декември 2007 г., *United Pan-Europe Communications Belgium* и др., C-250/06, EU:C:2007:783, т. 41 и цитираната съдебна практика).

- 39 В конкретния случай литовското правителство е подчертало, че задължението за пренос на телевизионния канал LRT Kultūra, наложено на предприятията, като жалбоподателя в главното производство, преследва цел от обществен интерес, свързана с културната политика, предвид съществената социална и културна стойност на този канал за литовските телевизионни зрители.
- 40 Подобна цел на културната политика може да обоснове наличието на ограничение на свободното предоставяне на услуги.
- 41 Националната уредба, която въвежда подобно ограничение, обаче трябва да бъде в състояние да гарантира осъществяването на преследваната цел. По този въпрос, при условие че запитващата юрисдикция следва да извърши съответните проверки, задължението за пренос на някои телевизионни програми може да позволи постигането на преследваната с нея цел на културната политика, доколкото може да гарантира, че литовските телевизионни зрители, които разполагат само с телевизионен достъп по сателит, имат възможността да гледат програмите на канала LRT Kultūra, до които не биха имали достъп по друг начин.
- 42 По отношение на пропорционалността на разглежданата в главното производство мярка, която по-специално е предмет на петия и шестия въпрос, ако запитващата юрисдикция следва да се произнесе в това отношение с оглед на фактите и обстоятелствата, доведени до знанието ѝ в спора по главното производство, Съдът може да ѝ даде насоки относно параметрите, които да вземе предвид при това разглеждане.
- 43 Така, както подчертава Европейската комисия в становището си, запитващата юрисдикция следва да отчете броя или процента на крайните ползватели, които действително прибягват до средствата за разпространение на телевизионните канали, за да прецени дали разглежданото в главното производство задължение за пренос е пропорционално.
- 44 Освен това, за да прецени дали разглежданото в главното производство задължение за пренос е пропорционално, запитващата юрисдикция ще трябва да вземе предвид също, след като направи съответните проверки, факти като географското разпределение на крайните ползватели на услугите, предоставяни от жалбоподателя в главното производство, обстоятелството, че каналът LRT Kultūra се препредава от него, без да е кодиран, достигайки по този начин до по-широк кръг ползватели, и обстоятелството, че този канал, или голяма част от неговите програми, е достъпен безплатно в интернет, както и посредством наземната телевизионна мрежа.
- 45 С оглед на тези съображения на петия и шестия въпрос следва да се отговори, че член 56 ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че допуска държавите членки да налагат задължение за безплатен пренос на телевизионен канал на предприятия, които препредават чрез сателитни мрежи, принадлежащи на трети лица, телевизионни програми, защитени със система за условен достъп, и предлагат на клиентите си пакети от телевизионни програми, при условие че, от една страна, това задължение за пренос позволява на значителен брой или на значителен процент на крайните ползватели на средствата за разпространение на телевизионните програми като цяло да имат достъп до канала, който се ползва от въпросното задължение, и от друга страна, при условие че се вземе предвид географското разпределение на крайните ползватели на услугите, предоставяни от оператора, на когото е наложено същото това задължение за пренос, обстоятелството, че той препредава този канал, без да го кодира, и обстоятелството, че въпросният канал е достъпен безплатно в интернет, както и посредством наземната телевизионна мрежа, което запитващата юрисдикция следва да провери.

По съдебните разноси

⁴⁶ С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноси. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (девети състав) реши:

- 1) Член 2, буква м) от Директива 2002/21/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги (Рамкова директива) трябва да се тълкува в смисъл, че дейност по препредаване на телевизионни програми посредством сателитни мрежи, принадлежащи на трети лица, не попада в обхвата на понятието „предоставяне на електронна съобщителна мрежа“ по смисъла на тази разпоредба.
- 2) Член 31, параграф 1 от Директива 2002/22/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно универсалната услуга и правата на потребителите във връзка с електронните съобщителни мрежи и услуги (Директива за универсалната услуга) трябва да се тълкува в смисъл, че допуска държавите членки да налагат задължение за пренос на телевизионна програма на предприятия, които препредават чрез сателитни мрежи, принадлежащи на трети лица, телевизионни програми, защитени със система за условен достъп, и предлагат на клиентите си пакети от телевизионни програми.
- 3) Член 5б ДФЕС трябва да се тълкува в смисъл, че допуска държавите членки да налагат задължение за безплатен пренос на телевизионен канал на предприятия, които препредават чрез сателитни мрежи, принадлежащи на трети лица, телевизионни програми, защитени със система за условен достъп, и предлагат на клиентите си пакети от телевизионни програми, при условие че, от една страна, това задължение за пренос позволява на значителен брой или на значителен процент на крайните ползватели на средствата за разпространение на телевизионните програми като цяло да имат достъп до канала, който се ползва от въпросното задължение, и от друга страна, при условие че се вземе предвид географското разпределение на крайните ползватели на услугите, предоставяни от оператора, на когото е наложено същото това задължение за пренос, обстоятелството, че той препредава този канал, без да го кодира, и обстоятелството, че въпросният канал е достъпен безплатно в интернет, както и посредством наземната телевизионна мрежа, което запитващата юрисдикция следва да провери.

Подписи